

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 21 sierpnia 2007 r.

GI-DEC-DOLiS-180/07

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 23 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w zw. z art. 3 ust. 4 pkt 2, art. 3 ust. 5 pkt 1 i 2 oraz art. 3 ust. 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1151 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi X dotyczącej udostępnienia jego danych osobowych przez ubezpieczyciela A na rzecz Ubezpieczyciela B>

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga X zwanego dalej również Skarżącym, dotycząca udostępnienia jego danych osobowych przez A, z siedzibą w na rzecz B. Skarżący wskazał, iż w dniu 10 lipca 2006 r. zgłosił w A szkodę. Następnie (pismem z dnia

26 lipca 2006 r.) Skarżący powiadomił A że odrębnie zgłosił szkodę z tytułu odpowiedzialności cywilnej jej sprawcy w B oraz, że nie dochodzi odszkodowania od A. Pismem z dnia 14 września 2006 r. (kopia pisma w aktach sprawy) X został poinformowany przez A. o przesłaniu „akt szkody z dnia 2006-07-08 w celu dalszej windykacji zgodnie z właściwością” – do B. A wyjaśnił przy tym, że przedmiotowe przekazanie akt szkody innemu zakładowi ubezpieczeń związane jest z faktem, iż sprawca zdarzenia jest osobą ubezpieczoną w tym właśnie zakładzie. Powyższa okoliczność nie uzasadnia jednak - w ocenie X – przekazania przez A na rzecz B. akt szkody zawierających jego dane osobowe, bez jego zgody. Jak podkreślił Skarżący „(...) okoliczność, że sprawca szkody ma być ubezpieczony w innym zakładzie ubezpieczeń nie usprawiedliwia samowolnego dysponowania moimi danymi osobowymi (...)”. Zdaniem Skarżącego działanie A jest niezgodne z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.). Wskazując na powyższe, Skarżący wniósł, aby Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nakazał usunięcie ww. uchyleń - tj. zwrot akt sprawy do A i usunięcie przez B jego danych osobowych uzyskanych z przekazanych mu przez A akt sprawy.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie administracyjne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń:

1. X w dniu 30 stycznia 2006 r. zawarł umowę ubezpieczenia z A. w zakresie AC, OC, NW, Assistance na okres od dnia 3 lutego 2006 r. do dnia 2 lutego 2007 r.
2. W dniu 8 lipca 2006 r. X był uczestnikiem kolizji drogowej. Będąc osobą poszkodowaną w wyniku powyższej kolizji, a zarazem ubezpieczoną w A w zakresie AC, Skarżący w dniu 10 lipca 2006 r. złożył w A zawiadomienie o szkodzie w jego pojeździe wnosząc zarazem o „(...) wypłacenie odszkodowania w warunkach odpowiedzialności sprawcy szkody (...)” oraz o „(...) pokrycie kosztów naprawy samochodu zaliczkowo z mojego {Skarżącego} ubezpieczenia auto casco /AC/ (...)” (kopia pisma w aktach sprawy).
3. W dniu 11 lipca 2006 r. X zgłosił ww. szkodę w B - będącym ubezpieczycielem sprawcy kolizji. W tym celu Skarżący wypełnił formularz „Zgłoszenie szkody komunikacyjnej” – kopia formularza w aktach sprawy.
4. Pismem z dnia 31 lipca 2006 r. Skarżący powiadomił A. o zgłoszeniu szkody w B wobec czego wskazał: „(...) proszę o nie wypłacanie odszkodowania przez A. (...)” (kopia pisma w aktach sprawy).

5. Wraz z pismem z dnia 14 września 2006 r. (kopia pisma w aktach sprawy) A. przekazał akta szkody powstałej w wyniku opisanej (w pkt 1) kolizji - B. – „(...) w celu dalszej likwidacji {szkody} zgodnie z właściwością (...)”. O powyższym przekazaniu akt, A. powiadomił Skarżącego.
6. Od chwili zgłoszenia przez X w A szkody z auto casco (pkt 2) do chwili ustalenia sprawcy tej szkody, A wykonał wstępne czynności ubezpieczeniowe związane z jej likwidacją. A. podkreślił, że wobec późniejszego ustalenia, iż sprawca szkody był ubezpieczony w B., czynności te zostały wykonane przez A na rzecz B. Dokumentacja dotycząca szkody została zatem przesłana przez A. do B. jednocześnie z żądaniem zapłaty należnego A. wynagrodzenia (kopia pisma z dnia 14 września 2006 r. zawierającego przedmiotowe żądanie - w aktach sprawy).
7. W dniu 5 lipca 1991 r. A. i B. zawarły porozumienie co do zasad wzajemnej współpracy w zakresie obsługi likwidacji szkód z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (kopia porozumienia w aktach sprawy). Zgodnie z pkt 4 aneksu do powyższego porozumienia z dnia 23 kwietnia 1992 r. zmieniający jego § 5, za czynności likwidacyjne, ograniczające się do przeprowadzenia postępowania dotyczącego ustalenia stanu faktycznego wypadku, określenia rozmiaru szkody i zasadności roszczeń, bez ustalania ich wartości, wynagrodzenie wynosi 80 zł. (po denominacji).

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Stosownie do brzmienia art. 7 pkt 2 ustawy, pod pojęciem przetwarzania danych rozumieć należy jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Każda ze wskazanych w art. 7 pkt 2 ustawy form przetwarzania danych osobowych powinna znaleźć oparcie w jednej z przesłanek warunkujących legalność procesu przetwarzania danych osobowych, enumeratywnie wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. Obok i niezależnie od zgody osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy), przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne między innymi wówczas, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy), a także, gdy jest to niezbędne

dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy). Za prawnie usprawiedliwiony cel, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, uważa się w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy). Zatem wbrew sugestiom Skarżącego jego zgoda nie była niezbędna do tego, aby A. mógł udostępnić jego dane osobowe B. Zgoda osoby, której dane dotyczą, na przetwarzanie tych danych nie tylko nie jest jedyną i wyłączną okolicznością czyniącą proces przetwarzania danych legalnym, lecz ustawa nie daje również żadnych podstaw, aby traktować ją w sposób uprzywilejowany - jako przesłankę główną, podstawową (por. J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz „Ochrona danych osobowych. Komentarz” wydanie III Zakamycze 2004 r., str. 472).

W niniejszej sprawie istotne znaczenie mają przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1151 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą ubezpieczeniową. Zgodnie z art. 3 ust. 1 powyższej ustawy, przez działalność ubezpieczeniową rozumie się wykonywanie czynności ubezpieczeniowych związanych z oferowaniem i udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych. Stosownie do art. 3 ust. 4 pkt 2 w zw. z ust. 3 pkt 1 omawianego aktu prawnego, czynnością ubezpieczeniową jest również wypłacanie odszkodowań i innych świadczeń należnych z tytułu umów ubezpieczenia. Z kolei w myśl art. 3 ust. 7 ustawy ubezpieczeniowej czynności, o których mowa w ust. 4 pkt 2 (j.w.) i pkt 5 (prowadzenie postępowań regresowych oraz postępowań windykacyjnych związanych z wykonywaniem umów ubezpieczenia, reasekuracji oraz gwarancji ubezpieczeniowych) oraz ust. 5 pkt 1 (ustalenie przyczyn i okoliczności zdarzeń losowych) i pkt 2 (ustalenie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań oraz innych świadczeń należnych) uważa się za czynności ubezpieczeniowe także wtedy, gdy ich wykonywania podejmuje się zakład ubezpieczeń na wniosek innego zakładu ubezpieczeń, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych lub uprawnionego z tytułu umów, o których mowa w art. 3 pkt 1, także gdy umowy te zawarte są z innym zakładem ubezpieczeń.

Jak wynika z materiału dowodowego sprawy, w wyniku zgłoszenia przez Skarżącego szkody powstałej na skutek kolizji drogowej w A (w dniu 10 lipca 2006 r.), A. dokonał wstępnych czynności ubezpieczeniowych określonych w art. 3 ust. 5 pkt 1 i 2 ustawy ubezpieczeniowej, którymi są ustalenie przyczyn i okoliczności zdarzeń losowych i ustalenie wysokości szkód oraz rozmiaru odszkodowań. Do powyższych czynności A uprawniony był na podstawie powołanego wyżej art. 3 ust. 7 ustawy ubezpieczeniowej w zw. z porozumieniem zawartym przez A i B. w dniu 5 lipca 1991 r. W toku niniejszego postępowania Generalny Inspektor

Ochrony Danych Osobowych zwrócił się do Komisji Nadzoru Finansowego – jako organu sprawującego nadzór nad zakładami ubezpieczeń, wykonującymi działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej - o wykładnię powyższego przepisu. W wyjaśnieniach otrzymanych od Komisji Nadzoru Finansowego wskazano, iż „(...) istotą regulacji zawartej w art. 3 ust. 7 ustawy ubezpieczeniowej jest dopuszczenie możliwości zlecenia przez zakład ubezpieczeń wykonania niektórych czynności ubezpieczeniowych innemu zakładowi ubezpieczeń, nie będącemu stroną umowy ubezpieczenia, w związku z wykonywaniem której czynność ubezpieczeniowa jest dokonywana. Przepis przesądza nadto, że w takim przypadku dana czynność nie traci charakteru ubezpieczeniowej (...). Nie powinno budzić wątpliwości, że kwestie zlecenia wykonania czynności ubezpieczeniowych pozostają w domenie prawa cywilnego. Z tego względu należy uznać, iż dopuszczalna jest każda prawem przewidziana forma współpracy pomiędzy zakładami ubezpieczeń, w tym stosunek prawny o charakterze ciągłym. Wyraz „wniosek” powinien być rozumiany w przedmiotowym przypadku potocznie, jako inicjatywę jednego zakładu ubezpieczeń skierowaną do drugiego w przedmiocie zlecenia wykonania czynności ubezpieczeniowej. Inicjatywy takie Inter Partes mogą być uregulowane, jak już stwierdzono wyżej, w dowolny dopuszczony przez prawo sposób. Stwierdzić zatem należy, że w świetle wykładni językowej oraz systemowej nie ma podstaw do uznania, iż przedmiotem regulacji art. 3 ust. 7 ustawy o działalności ubezpieczeniowej jest procedura zlecenia wykonania czynności ubezpieczeniowej, przewidująca konieczność złożenia wniosku o określonych walorach formalnych”.

Następnie, w dniu 11 lipca 2006 r. Skarżący zgłosił ww. szkodę w B. W dniu 31 lipca 2006 r. Skarżący złożył wniosek o niewypłacanie odszkodowania przez A. Tym samym nastąpiło jednoznaczne wskazanie podmiotu obowiązującego do dokonania dalszych czynności ubezpieczeniowych - w tym m. in. czynności z art. 3 ust. 4 pkt 2 ustawy ubezpieczeniowej jaką jest wypłacenie odszkodowania. Udostępnienie danych osobowych Skarżącego przez A na rzecz B było zatem niezbędne dla zrealizowania powyższego obowiązku przez ostatni z wymienionych podmiotów - dla którego niezbędne było uzyskanie akt szkody. Przedmiotowe udostępnienie danych odbyło się zatem na warunkach określonych w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Ponadto należy wziąć pod uwagę fakt, iż dokonując wstępnych czynności ubezpieczeniowych określonych w art. 3 ust. 5 pkt 1 i 2, A. ma prawo żądać od B wynagrodzenia za powyższe czynności, w wysokości określonej w zawartym pomiędzy tymi podmiotami porozumieniu. Niezbędne było w tej sytuacji przesłanie akt szkody - na dowód dokonania wskazanych wstępnych czynności ubezpieczeniowych. Przesyłając przedmiotowe akta, A dążył więc do realizacji prawnie usprawiedliwionego celu jakim jest dochodzenie roszczenia z tytułu prowadzenia działalności

gospodarczej, spełniając w ten sposób przesłankę legalizującą przetwarzanie danych osobowych z art. 23 ust.1 pkt 5 w zw. z art. 23 ust. 4 pkt 2.

Podkreślić należy, iż B. wykorzystał udostępnione mu przez A dane osobowe Skarżącego wyłącznie w celu zrealizowania obowiązku wynikającego z przepisu prawa, którym jest wypłata odszkodowania – zgodnie z art. 3 ust. 4 pkt. 2 ustawy ubezpieczeniowej jak również realizacji prawnie usprawiedliwionego celu jakim jest dochodzenie przez A roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. W świetle zatem powyższego zarzut Skarżącego, iż działanie A jest niezgodne z przepisami o ochronie danych osobowych, jest bezzasadny.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) oraz art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) stronie przysługuje, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).